

A FIÚ,
AKI LENYELTE
A VILÁGEGYETEMET

TRENT DALTON

A FIÚ,
AKI LENYELTE
A VILÁGEGYETEMET

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Trent Dalton: *Boy Swallows Universe*
First published in English in Sydney, Australia
by HarperCollins Publishers Australia Pty Limited in 2018.
This Hungarian language edition is published by arrangement
with HarperCollins Publishers Australia Pty Limited.

Fordította
Varga Zsuzsanna

Szerkesztette
Winter Angéla

ISBN 978-963-636-547-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Trent Dalton 2018
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Varga Zsuzsanna 2025
Borító © Netflix 2025. Used with permission

*Anyának és Apának.
Joelnek, Bennek és Jesse-nek.*

A FIÚ SZAVAKAT ÍR

„A te véged egy halott kék tündérmadár.”

– Slim, láttad ezt?

– Mit?

– Semmit.

A te véged egy halott kék tündérmadár. Semmi kétség. A te. Véged. Semmi kétség. Egy. Halott. Kék. Tündérmadár.

* * *

Slim szélvédőjének repedése mintha egy magas, kar nélküli pálcikaembert formázna, amint a királyi család előtt hajlong. A repedés Slim szélvédőjén úgy néz ki, mint Slim. Az ablaktörő a szivárvány színeiben pompázó, régi koszt egészen az én oldalamig, az utasülésig elkente. Slim szerint jó módszer arra, hogy emlékezzek az életem apró részleteire, ha a pillanatokat és a látottakat olyan dolgokhoz társítom, amelyeket magam-

nál hordok, vagy olyan dolgokhoz a mindennapi életben, amelyeket gyakran látok, szagolok és megérintek. Testtel kapcsolatos dolgok, hálószobai dolgok, konyhai dolgok. Így minden részletre egyszerre két emlékeztetőm is lesz.

Így győzte le Slim Fekete Pétert. Így élte túl Slim a lyukat. Mindennek két jelentése volt, az egyik volt az *itt*, ahol akkor volt, a Boggo Úti Börtön 2. körletének D9-es cellájában, a másik pedig *ott*, a fejében és a szívében táguló határtalan, korlátlan univerzum. Az *itt*ben nem volt semmi más, csak négy zöld betonfal, végtelen sötétség, és az ő magányos és mozdulatlan teste. Egy vasrudakból és acélhálóból készült fémágy, a falhoz hegesztve. Fogkefe és szövet börtönpapucs. De a csésze megsavanyodott tej, amelyet egy őr csúsztatott be hangtalanul a cellaajtó nyílásán, visszarepítette őt *oda*, Ferny Grove-ba, az 1930-as évekbe, amikor Brisbane mellett fejte a teheneket. Egy alkarján lévő sebhely egy fiúkori biciklitúra dimenziókapuja lett. A vállán lévő napfolt a Napfény-part strandjaihoz vezető féregjárat. Csak megdörzsölte a foltot, és már *ott* is termett. A D9-ből szökött fogoly. Csak tettette, hogy szabad, de sosem menekült, ami pont olyan jó volt, mint mielőtt a lyukba dobták volna, amikor ugyan tényleg szabad volt, mégis mindig menekült.

Hüvelykujjával végigsimította öklének körvonalait, és ezek elröpítették őt *oda*, az Aranypart hátországának dombjaihoz, a Springbrook-vízesésig, és a D9-es cella hideg acél ágykerete víz koptatta mészkősziklává változott, a börtönlyuk hideg betonpadlója mezítlábas lába alatt meleg nyári vízzé vált, amelybe belemárthatta a lábujjait, és megérintette kicserepesedett ajkát, ami arra emlékeztette, milyen érzés volt, amikor valami olyan puha és tökéletes, mint Irene ajka, amikor az ő ajkához

tapadt, hogyan enyhítette fájdalmát és bűneit a csókjaival, hogyan mosta tisztára, ahogy a Springbrook vízesés mosta tisztára a fejére zúduló fehér vízzel.

Eléggé tartok attól, hogy Slim börtönfantáziái az enyémekké válnak. Irene azon a nedves és mohalepte smaragdzöld sziklán ül, meztelenül és szőkén, hátrahajtott fejjel nevet, mint Marilyn Monroe, nyugodt és erőteljes, bármelyik férfi univerzumának úrnője, az álmok őrzője, egy látomás *ott*, hogy meg lehessen maradni az *itt*ben, hogy várjon még egy napot a becsempeszett bökő bármikor használható pengéje.

– Felnőtt fejjel gondolkodtam – mondja gyakran Slim. Így győzte le a Fekete Pétert, a Boggo Úton lévő föld alatti magánzárkát. Tizennégy napra került abba a középkori lyukba a queenslandi nyári kánikula idején. Két héten keresztül egy fél vekni kenyeret adtak neki enni. Négy, talán öt pohár vizet kapott összesen.

Slim szerint a Boggo Úton a rabtársai fele egy héten belül meghalt volna a Fekete Péterben, mert a börtönök fele és a világ nagyvárosainak többsége tele van felnőtt, de gyermeki agyú férfiakkal. De felnőtt elmével egy felnőtt ember mindenhová eljuthat, ahová csak akar.

A Fekete Péterben egy lábtörlő méretű, szúrós kókuszrost szőnyegen aludt; a szőnyeg olyan hosszú volt, mint Slim sípcsontja. Slim elmondása szerint mindennap az oldalára feküdt a kókuszrost szőnyegen, a mellkasához húzta azt a hosszú láb-szárát, lehunyta a szemét, és kinyitotta Irene hálószobájának ajtaját. Az ágyban bebújt Irene fehér lepedője alá, testét gyöngéden az övéhez szorította, jobb karját Irene csupasz, porcelánfehér hasára tette, és ott maradt tizennégy napig.

„Összegömbölyödve, mint egy téli álmat alvó medve” – mondta. „Olyan otthonosan éreztem magam odalent a pokolban, hogy nem is volt kedvem kimászni belőle.”

Slim szerint felnőttelme van a gyermektestemben. Még csak tizenkét éves vagyok, de Slim szerint meg tudok birkózni a kemény történetekkel. Úgy gondolja, hogy hallanom kell az összes börtöntörténetet: férfiakról, akiket megerőszakoltak a börtönben, akik csomózott lepedővel kitörték a nyakukat, és azokról, akik éles fémdarabot nyeltek le azért, hogy felszakítsák a beleiket, és így garantált legyen az egyhetes nyaralásuk a napsütötte Royal Brisbane Kórházban. Szerintem néha túlzásba esik a részletekkel, a megerőszakolt segglyukakból kicsorduló vérrrel és hasonlókkal. „Fény és árnyék, kölyök” – mondja Slim. „Nem menekülhetsz se a fény, se az árnyék elől.” Meg kell hallgatnom a betegségről és a halálról szóló történeteket, hogy megértsem Irene emlékeinek hatását. Slim azt mondja, hogy azért tudok megbirkózni a kemény történetekkel, mert a testem kora semmit sem számít a lelkem korához képest, amelyet fokozatosan szűkített valahová a hetvenes életevek eleje és a demencia közé. Néhány hónappal ezelőtt, ugyanabban az autóban ülve Slim azt mondta, hogy szívesen osztogna velem egy börtöncellán, mert figyelek, és emlékszem arra, amit hallottam. Végiggördült egy könnycsepp az arcomon, amikor ezt a hatalmas bókot kaptam tőle.

– Odabenn vigyázni kell a könnyekkel – mondta Slim.

Nem tudtam, hogy a börtöncellán vagy az emberi testen belülre gondol-e. Félig büszkeségből, félig szégyenemben sírtam, mert nem vagyok méltó, már ha „méltó” a megfelelő szó egy olyan fickóra, akivel meg lehet osztani egy börtöncellát.

– Bocsánat – kértem bocsánatot. Slim vállat vont.

– Van még több is ott, ahonnan ez jött – mondta.

A te véged egy halott kék tündérmadár. *A te véged egy halott kék tündérmadár.*

* * *

A bal hüvelykujjam körmének fehéres lunuláján keresztül emlékezni fogok Slim szélvédőjének szivárványos szennyeződésére, és amikor erre a fehéres félholdacsákra nézek, örökké emlékezni fogok arra a napra, amikor Arthur 'Slim' Halliday, minden idők leghíresebb börtönszökevénye, a csodálatos „Boggo Road Houdinije” megtanított engem – Eli Bellt, az öreg lélekkel és felnőttelmével rendelkező fiút, az első számú börtön-cellatárs-jelöltet, a könnyecseppekkel teli arcú fiút – arra, hogy kell vezetni a rozsdás, sötétkék Toyota Land Cruiserét.

Harminckét évvel ezelőtt, 1953 februárjában, a brisbane-i Legfelsőbb Bíróságon zajló hatnapos tárgyalás után egy Edwin James Droughton Stanley nevű bíró életfogytiglanra ítélte Slimet, amiért brutálisan agyonverte az Athol McCowan nevű taxisofoert egy .45-ös Colt pisztollyal. Az újságok Slimet mindig „a taxisofoörgyilkosnak” nevezték.

Én a bébiszitteremnek nevezem.

– Kuplung – mondja Slim. Bal combja megfeszül, ahogy öreg, napbarnított, hétszázötven ráncsal barázdált lábával, mert körülbelül hétszázötven éves, megnyomja a kuplungot. Slim öreg, napbarnított bal kezével mozgatja a váltókart. Sárgává, szürkévé, majd feketére hamvadó, kézzel sodort cigaretta-tája lefittyedve lóg a szája sarkából. – Üresbe.

A szélvédő résén keresztül látom a bátyámat, Augustot. A barna téglakerítésünkön ül, és a jobb mutatóujjával kurzív betűkkel írja élete történetét, szavakat vésve a levegőbe.

A fiú a levegőbe ír.

A fiú úgy ír a levegőbe, ahogy régi szomszédom, Gene Crimmins szerint Mozart zongorázott, mintha minden egyes szónak az lenne a rendeltetése, hogy elérje a célját, becsomagolva, és egy olyan helyről küldve, amely túl van az ő saját nyüzsgő elméjén. Nem papíron és írotömbön vagy írógépen ír, hanem a levegőbe, a láthatatlan anyagba, abba a nagyszerű anyagba, amiben ugyan hiszünk, de a létezéséről talán nem is tudnánk, ha nem változna néha széllé, és nem fújna az arcunkba. Jegyzetek, reflexiók, naplóbejegyzések – mind a levegőbe írva, jobb mutatóujját kinyújtva, betűket és mondatokat formázva a semmibe, mintha mindezt ki akarná verni a fejéből; de arra is szüksége van, hogy a története eltűnjön a semmibe, folyamatosan belemártva az ujját egy örök, láthatatlan tintatartóba. A szavak nem érzik magukat otthonosan August belsejében. Mindig jobb kint, mint bent.

Bal kezében Leia hercegnőt tartja. Soha nem engedi el. Hat hete Slim elvitt Augustot és engem a Yatala autószozi-ba, hogy megnézzük mindhárom *Csillagok háborúja*-filmet. A LandCruiser hátsó üléséről szívtuk magunkba azt a távoli galaxist, a fejünket felfűjt boroszacszkókon nyugtatva, amelyek egy régi, döglötthal-szagú rákcsapdán pihentek, amit Slim ott tartott egy horgászdobozzal meg egy régi petróleumlámpával együtt. Annyi csillag volt azon az éjszakán Délkelet-Queensland felett, hogy amikor a Millennium Falcon a mozivászon

oldala felé repült, egy pillanatra azt hittem, hogy a saját csillagaink közé repül, és fénysebességgel egészen Sydney-ig suhan.

– Figyelsz? – mordult rám Slim.

– Igen.

Nem. Sohasem figyelek úgy, ahogy kellene. Mindig túl sokat gondolok Augustra. Anyára. Lyle-ra. Slim Buddy Holly szemüvegére. A mély ráncokra Slim homlokán. Arra, hogy furcsán jár, amióta 1952-ben lábon lőtte magát. Arra, hogy van egy szerencseszeplője, mint nekem. Arra, hogy hitt nekem, amikor azt mondtam neki, hogy a szerencseszeplőmnek van valami ereje, hogy jelent nekem valamit, hogy amikor ideges vagy elveszett vagyok, vagy megijedek, az első ösztönöm az, hogy a jobb mutatóujjam középső ujjpercén lévő, mélybarna szeplőre nézzek. Attól jobban érzem magam. „Hülyeségnek hangzik, Slim” – mondtam. „Örültségnek hangzik, Slim” – mondtam. De megmutatta nekem a saját szerencseszeplőjét, igazából majdnem anyajegyét, pontosan ott, ahol a dudor van a jobb csuklósontján. Slim azt mondta, azt hitte, hogy rákos lehet, de ez az ő szerencseszeplője, és nem tudta rávenni magát, hogy kivágassa. A D9-ben, mondta, ez a szeplő szentté vált, mert egy szeplőre emlékeztette, ami Irene bal belső combján magas volt, ami egyáltalán nem volt messze a legszentebb helytől, és biztosított arról, hogy egy nap én is megismerem majd ezt a ritka helyet egy nő belső combjának felső részén, és én is tudni fogom, mit érzett Marco Polo, amikor először futtatta végig selymen az ujjait.

Ez tetszett nekem, ezért elmeséltem Slimnek, hogy az én emlékezetem onnantól kezdődik, amikor négyévesen felfedeztem azt a szeplőt a mutatóujjamon egy barna ujjú, sárga ingben

ülve egy hosszú, barna műbőr díványon. Ebben az emlékleben szerepel egy bekapcsolt tévé. Lenézek a mutatóujjamba, meglátom a szeplőt, felnézek, jobbra fordítom a fejem, és egy arcot látok, amelyről azt hiszem, hogy Lyle-é, de lehet, hogy az apámé, bár valójában nem emlékszem apám arcára.

Tehát a szeplő mindig a tudatosságot jelképezi. Az én személyes ősröbbanásom. A dívány. A sárga és barna ing. És akkor megérkezem. Itt vagyok. Mondtam Slimnek, hogy a többit kérdésesnek tartom, hogy az a négy év, ami ehhez a pillanathoz vezetett, talán meg sem történt. Slim elmosolyodott, amikor ezt mondtam neki. Azt mondta, hogy az a szeplő a jobb mutatóujjamba ujjpercén az otthonomat jelképezi.

* * *

Gyűjtés.

– A kurva életbe, Szókratész, mit mondtam az előbb? – förmed rám Slim.

– Figyelj arra, hogy lenn legyen a lábad?

– Egyenesen rám néztél. Úgy tűnt, hogy figyelsz, de kurvára nem figyeltél. Nézted az arcom, nézted ezt, nézted azt, nézted am azt, de egy szót sem hallottál abból, amit mondtam.

Ez August hibája. Nem beszél. Képes beszélni, csak nem akar. Amióta az eszemet tudom, egy szót sem szólt. Se hozzám, se anyához, se Lyle-hoz, de még Slimhez sem. Elég jól kommunikál, a beszélgetés nagy részét megoldja úgy, hogy gyöngéden megérinti a karod, vagy nevetéssel, fejrázással. Elmondja, hogy mit érez, azzal, ahogy kinyitja a Vegemite-os üveget. El tudja mondani, hogy mennyire boldog, azzal, ahogy

a vaját a kenyérrre keni, vagy mennyire szomorú, azzal, ahogy a cipőfűzőjét köti.

Néha ülök vele szemben, és *Super Breakout*-ot játszunk az Atarin, és olyan jól szórakozunk, hogy egy bizonyos pillanatban ránézek, és esküdni mernék, hogy mondani fog valamit. „Mondd ki – mondom neki. – Tudom, hogy akarod. Mondd ki!” Elmosolyodik, balra billenti a fejét, felhúzza a bal szemöldökét, a jobb kezével tesz egy íves mozdulatot, mintha egy láthatatlan hógömbön simítana végig, ezzel közli velem, hogy sajnálja. **Eli, egy nap megtudod majd, hogy miért nem beszélek. Ez nem az a nap. Most pedig te következel, baszod.**

Anya szerint August azóta nem beszél, amióta ő elszökött apámtól. August akkor hatéves volt. Azt mondja, az univerzum ellopta a fia szavait, amikor ő nem figyelt, amikor túlságosan el volt foglalva azokkal a dolgokkal, amiket majd elmesél nekem, ha idősebb leszek; hogy az univerzum ellopta a fiát, és lecserélte arra a rejtélyes, zseniális földönkívüli, akivel az elmúlt nyolc évben egy emeletes ágyon kellett osztoznom.

August osztályában időről időre akad egy-egy szerencsétlen fiú, aki kigúnyolja Augustot, és azt, hogy nem hajlandó beszélni. August reakciója mindig ugyanaz: odasétál az éppen soros különösen mocskos szájú iskolai rosszfiúhoz, aki önveszélyes módon tudatlan August rejtett pszichopata hajlamát és dühkitöréseit illetően, és – megáldva azzal, hogy képtelen megmagyarázni a tetteit – egyszzerűen megtámadja a fiú makulátlan állkapcsát, orrát és bordáit a három, tizenhat ütésből álló bokszkombináció egyikével, amelyekre anyám párja, Lyle fáradhatatlanul tanított mindkettőnket a végtelen téli hétvégeken egy régi barna bőr bokszsákkal az udvari fészerben.

Lyle nem sok mindenben hisz, de abban igen, hogy egy törött orr képes megváltoztatni a körülményeket.

A tanárok általában August pártját fogják, mert kitűnő tanuló, hozzá hasonló ritkán fordul elő. Amikor a gyermekpszichológusok bekopogtatnak, Anya csak előveszi valamelyik tanárnő lelkesítő beszámolóját arról, hogy minden osztály csak álmodhat egy olyan diákról, mint August, és miért lenne jó a queenslandi oktatási rendszernek, ha több olyan gyerek lenne, mint ő, aki teljesen néma.

Anya azt mondja, hogy öt-hat éves korában August órákig bámulta a tükröződő felületeket. Miközben én játék teherautókkal és kockákkal csörömpöltem a konyha padlóján, és Anya répatortát sütött, August Anya régi, kör alakú sminktükrebe bámult. Órákig ült pocsolyák mellett, és a tükörképét bámulta a vízben, de nem narcisztikusan. Anyának úgy tűnt, mintha felfedezni akart volna, mintha keresne valamit. Volt, hogy elmentem a hálósobánk ajtaja előtt, és láttam, hogy arcokat vág a régi, furnérborítású komód tetején levő tükörbe. „Megtaláltad már?” – kérdeztem tőle egyszer kilencéves koromban. Elfordult a tükörtől, kifejezéstelen arccal nézett rám, felső ajkának bal sarkát harapdálva, mintha azt akarná mondani, hogy van egy világ a krémszínű hálósobánk falain túl, amelyre nem is állok készen, és amelyben szükség sincs rám. De valahányszor láttam, hogy a tükörben nézi magát, mindig feltettem neki ugyanazt a kérdést: „Megtaláltad már?”

Mindig a holdat bámulta, a hálósobánk ablakából követte, amint elhaladt a házunk fölött. Ismerte a holdfény szögeit. Néha az éjszaka közepén kimászott az ablakon, kitekerte a slagot, és pizsamában a járdaszegélyhez vonszolta, ahol órákig ült,

és némán folytatta a vizet az utcára. Ha jól eltalálta a szöveget, akkor egy hatalmas tócsa megtelt a telihold ezüstös tükröződésével. „A holdmedence” – jelentettem ki grandiózusan egy hideg éjszakán. August felragyogott, jobb karjával átkarolta a vállam, és úgy bólintott, ahogyan Mozart bólogatott volna Gene Crimmins kedvenc operájának, a *Don Giovanninak* a végén. Letérdelt, és jobb mutatójával ezeket a szavakat írta tökéletes kurzív betűkkel a holdmedencére:

A fiú lenyeli az univerzumot.

August volt az, aki megtanított arra, hogy figyeljek a részletekre, arra, hogyan kell olvasni egy arcot, hogyan lehet a lehető legtöbb információt kinyerni a nem verbális nyelvből, még a szótlan dolgokból is, a szemünk előtt lévő bármely néma tárgyból, amelyek beszélnek hozzánk anélkül, hogy beszélnének hozzánk. August tanított meg arra, hogy nem kell mindig figyelni. Néha csak nézni kell.

* * *

A LandCruiser nagy csattanással beindul, én pedig fel-le patogok a műbőr ülésen. Két rágógumi, amelyeket hét órán át cipeltem magammal, kicsúszik a rövidnadrágom zsebéből, és eltűnik az ülés habszivacsos üregében, amit Pat, Slim húséges és most már néhai fehér keverékkutyája rendszeresen rágcsált Slim börtönvelei után azokon az utakon, amelyeket gyakran tettek meg kettesben Brisbane-ből a Kilcoytól északra fekvő Jimnába.

Pat teljes neve Patch volt, de Slimnek ez már túl szájbárágósnak tűnt. Ő és a kutya rendszeresen jártak aranyat mosni

Jimnába, egy titkos erdei patakmederben, amelyről Slim a mai napig úgy véli, hogy akkora aranylelőhely, amelytől még Salamon királynak is elkerekedne a szeme. Még most is, minden hónap első vasárnapján odamegy a régi aranymosó táljával. De azt mondja, hogy Pat nélkül már nem az igazi az aranymosás. Pat volt az, aki tudta, hogyan kell aranyat keresni. Nagyon jó volt a szimata. Slim szerint Pat epekedett az arany után, ő volt az első kutya a világon, aki aranylázban szenvedett. „Az aranykór. Ez ölte meg szegény Patet” – mondogatja.

Slim eltolja a váltókart.

– *Óvatosan nyomd le a kuplungot!* Először engedd ki a kuplungot. – Óvatosan gázt ad. – És pedánsan a pedálon.

A hatalmas LandCruiser három métert gurul a füves járda-szegély mellett, Slim lefékez, az autó párhuzamosan áll Augusttal, aki jobb mutatóujjával még mindig bőszen ír a levegőbe. Slim és én balra fordítjuk a fejünket, hogy figyeljük August nyilvánvaló kreativitáskitörését. Amikor befejezi egy teljes mondat írását, ujjával a levegőbe bök, mintha pontot akarna tenni a mondat végére. Kedvenc zöld pólóját viseli, rajta színes betűkkel a *You Ain't Seen Nothin' Yet* felirat. Barna haja úgy lett vágva, mintha a Beatles egyik tagja lenne. Lyle régi kék-sárga Parramatta Eels-szurkolói shortja van rajta, annak ellenére, hogy bár tizenhárom évéből legalább ötöt a Parramatta Eels meccseinek nézésével töltött a díványon Lyle-lal és velem, a legkevésbé sem érdekli a rögbiligá. A mi szeretett, titokzatos fiunk. A mi Mozartunk. August egy évvel idősebb nálam, bár valójában egy évvel idősebb mindenkinél. August egy évvel idősebb, mint a világegyetem.

Amikor befejezi az öt teljes mondat megírását, megnyalja a mutatóujja hegyét, mintha tintába mártana egy lúdtollat, majd újra összekapcsolódik azzal a misztikus erővel, amelyik a láthatatlan tollat láthatatlan szavak írására vezeti. Slim a kormányon pihenteti a karját, mélyet szíppant a cigarettájából anélkül, hogy levenné a szemét Augustról.

– Most mit ír? – kérdi Slim.

August nem vesz tudomást arról, hogy őt bámuljuk, tekintete csak a betűket követi a személyes, kék égboltján. Talán számára ez egy végtelen vonalas papír, amelyre fejben ír, vagy talán látja a fekete bekezdéseket az égbolton. Az én szemszögemből ez tükörírás. El tudom olvasni, amit ír, ha a megfelelő szögből nézem, ha tisztán látom a betűket, és megfordítom őket a fejemben.

– Ugyanazt a mondatot írja, újra és újra.

– És mi a mondat?

A nap August válla fölött van, ettől úgy néz ki, mint egy fényes, fehér isten. A homlokomra csapok. Semmi kétség.

– A te véged egy halott kék tündérmadár.

August lefagy. Rám mered. Úgy néz ki, mint én, de egy továbbfejlesztett változatban, erősebb, szebb, minden sima az arcán – sima, mint az arc, amit akkor lát, amikor a holdmedencébe bámul.

Megismétlem:

– A te véged egy halott kék tündérmadár.

August félmosolyra húzza a száját, megrázza a fejét, úgy néz rám, mintha én lennék az örült. Mintha én lennék az, aki képzelődik. **Eli, te mindig képzelődsz.**

– Igen, láttalak. Öt perce figyellek.

Szélesen elmosolyodik, és nyitott tenyerével bőszen le-
törli a szavakat az égről. Slim is szélesen elmosolyodik, meg-
rázza a fejét.

– Ez a fiú tudja a válaszokat – mondja Slim.

– Mire? – töprengek.

– A kérdésekre – feleli. Slim hátramenetbe állítja a váltót,
három métert tolat a LandCruiserrel, aztán fékez. – Most te
jössz.

Slim köhög, barna dohányköpetet krákog fel, amit a sofőr
ablakán át a mi napsütötte, kátyús, bitumenes utcánkba lövell,
amely mentén tizennégy alacsony és terebélyes azbesztszálás
ház áll, mindegyik, beleértve a miénket is, a krém, az akvama-
rin és az égszínkék árnyalataiban.

Sandakan Street, Darra, az én kis külvárosom, ahol lengyel
és vietnámi menekültek, valamint a Régi Rossz Idők mene-
kültjei, mint Anya, August és én élünk, akiket az elmúlt nyolc
évben száműztek ide, elrejtve a világ többi része elől, elhagyott
túlélői annak a nagy hajónak, amely az alsóbbrendű ausztrálo-
kat szállította, akiket óceánok és egy átkozottul szép Nagy
Korallzátony, valamint további hétezer kilométernyi queens-
landi partvonal, majd az autókat Brisbane-be vivő felüljáró
választja el Amerikától, Európától és Jane Seymourtól. A vi-
lágától kicsit még jobban elválaszt minket a közeli Queensland
Cement és Mészke Vállalat gyára, amely szeles napokon ce-
mentport szór Darra-szerte, ami beborítja a házunk égszínkék
azbesztszálás falait, amelyeket Augustnak és nekem slaggal le
kell mosnunk, mielőtt jön az eső, és a por cementté szilárdul,
a nyomorúság kemény, szürke ereit hagyva a ház homlokzatán
és a nagy ablakon, amelyen keresztül Lyle cigarettacsikkeket

dobál, én pedig az almacsutkákat, mindig Lyle-t utánozva, mert – bár talán túl fiatal vagyok ahhoz, hogy ezt jól megértsem – mindig van valami, amiért érdemes Lyle-t utánozni.

Darra egy álom, egyfajta búz, egy túlcscorduló szemetes, egy törött repedt tükör, egy paradicsom, egy tál vietnámi tészta-leves garnélával, rákhúsutánzat, disznófül, csülök és szalonna. Darra egy lány, akit elnyelt a lefolyó, egy fiú, akinek hatalmas takony lóg az orrából, egy tinédzser lány, aki a vonatsíneken fekszik, és várja, hogy elhaladjon az expressz, egy dél-afrikai férfi, aki szudáni füvet szív, a szomszédban egy Fülöp-szigeteki férfi afgán heroinnal lövi be magát egy kambodzsai lány mellett, aki Darling Downs tejet kortyol. Darra az én csendes sóhajom, a háborúról való elmélkedésem, a buta, kamaszkori vágyakozásom, az otthonom.

– Szerinted mikor jönnek vissza? – kérdem.

– Nemsokára.

– Mit néznek meg?

Slim vékony, bronzszínű, gombos pamutinget visel, amit betűrt a sötétkék shortjába. Állandóan ezt a shortot hordja, és azt állítja, hogy három egyformát visel felváltva, de minden nap ugyanazt a lyukat látom a hátsó zsebe jobb alsó sarkában. Kék vietnámi papucs felvette öreg, bőrkeményedéses, piszkos és izzadságszagú lába formáját, de most a bal papucs beakadt a kuplungba, lecsúszik a lábáról, miközben esetlenül kikászálódik az autóból. Houdini már nem a régi. Houdini Brisbane egyik nyugati elővárosának víztározójában rekedt. Még Houdini sem menekülhet az idő elől. Slim sem tud elmenekülni az MTV-től. Slim sem tud elmenekülni Michael Jackson elől. Slim sem kerülheti el az 1980-as éveket.

– A *Becéző szavakat* – feleli, és kinyitja az utasoldali ajtót.

Nagyon szeretem Slimet, mert ő is nagyon szeret engem és Augustot. Slim fiatal korában kemény volt, és hideg. Ahogy öregedett, lágyabbá vált. Mindig aggódik Augustért és értem, és hogy hogyan fogunk felnőni. Nagyon szeretem azért, mert megpróbál meggyőzni minket arról, hogy amikor Anya és Lyle ilyen sokáig távol van, akkor moziban vannak, nem pedig vietnámi vendéglősöktől vásárolt heroinnal kereskednek.

– Lyle választotta a filmet?

Azóta gyanítom, hogy Anya és Lyle drogdílerek, amióta öt nappal ezelőtt egy félkilós csomag Arany Háromszög heroint találtam az udvari fészkerben lévő fűnyírógépbe rejtve. Azért vagyok biztos benne, hogy Anya és Lyle drogdílerek, mert Slim azt mondja, hogy moziba mentek, hogy megnézzék a *Becéző szavakat*.

Slim szigorú pillantást vet rám.

– Csússz arrébb, okostojás! – motyogja a szája sarkából. Kuplung be. Egyesbe. Pedánsan a pedálon. A koci nagy döccenéssel indul. – Adj neki gázt! – utasít. Mezítlábas lábammal lenyomom a pedált, a jobb lábam teljesen kinyújtva, és áthajtunk a gyepen egészen a szomszéd járdaszegélyéig, Mrs. Dudzinski rózsabokrához.

– Menj ki az útra! – folytatja Slim nevetve. Jobbra fordítom a kormányt, és visszatérünk a Sandakan utca aszfaltjára. – Kuplung be, tedd kettesbe!

Most már gyorsabban gurulunk. Elhajtunk Freddy Pollard háza mellett, Freddy Pollard húga, Evie mellett, aki egy fej nélküli Barbie-t tol az utcán, egy játék babakocsiban.

– Megálljak? – kérdezem.

Slim belenézi a visszapillantó tükörbe, majd az utastükör felé fordítja a fejét.

– A francba, ne állj meg! Kerüljük meg a háztömböt!

Harmadik sebességbe kapcsolok, és máris negyven kilométeres sebességgel dübörgünk. És szabadok vagyunk. Ez egy menekülés. Én és Houdini. Szökésben. Két nagy szabadulóművész szökésben.

– Én *vezeteeek!!* – sikítom.

Slim nevet, öreg mellkasa zihál.

Balra kanyarodunk a Swanavelder utcára, elhaladunk a második világháborús lengyel bevándorlók központja mellett, ahol Lyle szülei töltötték első napjaikat Ausztráliában. Balra fordulunk a Butcher utcára, ahol Freemanéknek egzotikus madárgyűjteménye van: egy rikácsoló páva, egy nyári lúd és egy mósusz kacska. Továbbhaladunk. Balra kanyarodom a Hardy utcába, aztán megint balra, vissza a Sandakanra.

– Lassíts! – mondja Slim.

A fékre taposok, leveszem a lábam a kuplungról, az autó leáll, ismét August mellett, aki még mindig szavakat ír a levegőbe, teljesen belefeledkezve a munkába.

– Gus, láttál? – kiáltom. – Láttad, hogy vezetek?

Gus nem veszi le a tekintetét a szavairól. Azt sem vette észre, amikor elindultunk az autóval.

– Most mit firkál? – kérdezi Slim.

Ugyanazt a két szót írja újra és újra. Egy nagy C félholdja. Pufók, kisbetűs a betű. Kis vézna i, egy lefelé húzott vonás, cseresznyével a tetején. August ugyanott ül a kerítésen, ahol mindig, a hiányzó téglá mellett, kéttéglányi távolságra a piros kovácsoltvas postaládától.

August a hiányzó téglá. A holdmedence a bátyám. August a holdmedence.

– Két szót – mondom Slimnek. – Egy C-vel kezdődő név.

A nevéhez fogom társítani a napot, amikor megtanultam autót vezetni, és örökre rá fog emlékeztetni a hiányzó téglá, a holdmedence, Slim Toyota LandCruisere, a repedés Slim szélvédőjén, a szerencseszeplőm, és minden, ami a bátyámmal, Augusttal kapcsolatos.

– Mi a név? – kérdezi Slim.

– Caitlyn.

Caitlyn. Semmi kétség. Caitlyn. Az a jobb mutatóujj és egy végtelen égszínű papírlap, rajta ezzel a névvel.

– Ismersz valakit, akit Caitlynnek hívnak? – kérdezi Slim.

– Nem.

– Mi a második szó?

Követem August ujját, amint az égre ír.

– Spies – felelem.

– Caitlyn Spies – mondja Slim. – Caitlyn Spies. – Elgondolkodva szív egy slukkot. Mi a faszt jelent ez?

Caitlyn Spies. Efelől semmi kétség.

A te véged egy halott kék tündérmadár. A fiú lenyeli a világ-egyetemem. Caitlyn Spies.

Semmi kétség.

Ezek a válaszok.

A válaszok a kérdésekre.